

Het verhaal van Reiger, Bever en Muis

Hoogheemraadschap van
Rijnland

Op een ochtend stond Reiger stil in het water.
Hij bewoog niet.
Hij dacht.
Dat dacht Muis tenminste.
Muis zat in het gras, net boven de sloot.
Ze zat daar altijd.
Het gras was zacht.
En de grond was warm.
“Waarom sta jij zo stil?” vroeg Muis.

Reiger keek niet op.
“Het water vertelt mij iets,” zei hij.
“Wat dan?” vroeg Muis.
“Waar het diep is,” zei Reiger.
“En waar de vissen zitten.”
Muis tikte met haar pootje op de grond.
“De grond vertelt mij ook iets,” zei ze.

Reiger draaide langzaam zijn kop.
“Wat dan?”
“Waar het stevig genoeg is voor een hol,” zei Muis.
“En waar de grond langzaam wegzakt.”

De volgende dag gebeurde er niets spannends.
Zoals op veel dagen.
Maar er veranderde wel iets.
Het water stond iets hoger dan gisteren.
En de grond was iets natter dan normaal.
Reiger zette een stap richting muis.
Heel voorzichtig.
Muis dribbelde naar een droge plek
Vlakbij Reiger.
Niemand had dat afgesproken.
Ze deden het gewoon.
Er was precies genoeg plek voor allebei.

Op dat moment kwam Bever langs.
Hij droeg takken.
Veel takken.
“Wat doen jullie nou?” vroeg Bever.
“Het wordt hier natter”, zei Reiger
“Dus wij verplaatsen,” zei Muis.
Bever keek verbaasd.
“Verplaatsen?” vroeg hij.
“Waarom zou je dat doen?”
Bever wees naar het water.
“Als het water stijgt, moet je het tegenhouden,”
zei hij.

“Gewoon een dam maken.”
Hij gooide een tak in het water.
En nog één.
En nog één.
Daarna keek hij trots.
Het water daalde weer.
“Zie je wel,” zei Bever.
“Probleem opgelost.”

Muis keek naar haar kleine pootjes.
“Maar dat kan ik helemaal niet,” zei Muis.
Reiger keek naar de takken.
“Maar nu komen er geen vissen meer!” zei Reiger
Muis en Reiger keken elkaar aan.
Ze zwegen.

Ze spraken niet dezelfde taal.
Reiger dacht aan de stroming.
Muis dacht aan de bodem.
Bever dacht in oplossingen.

De volgende dag stond het water nog hoger.
Het duwde tegen de takken.
De dam hield het even tegen.
Toen stroomde het water langs de zijkant.
De grond werd nog zachter.
Dus Muis verhuisde weer.

En het water stond nog hoger.
Dus Reiger zette opnieuw een stap opzij

Bever fronste.
“Ik maak de dam groter,” zei hij.

Maar het water bleef maar komen.
En aan het eind van de dag zat Bever moe aan de kant.
De dam was groot.
Maar het water was groter.

Reiger keek toe vanaf een nieuwe plek
Muis zat tussen een droog stuk gras
“Waarom geven jullie zo snel op?” vroeg Bever.
“Wij geven niet op,” zei Muis.
“Wij veranderen mee,” zei Reiger.

Bever keek hen aan.
Hij begreep het niet.
“Maar ik wil het houden zoals het was,” zei Bever.
“Dat kan niet altijd,” zei Reiger.
Bever keek naar het water.
En naar de grond.
En naar zijn takken.
Toen had hij een idee.

De volgende dag werkte Bever weer.
Maar dit keer anders.
Hij bouwde geen dam midden in het water.
Hij maakte kleine dammen langs de kant.
Hij liet ruimte voor het water.
“Daar komen de vissen weer”, zei Reiger tevreden.
“Achter deze dam is de grond lekker droog”, zei
Muis blij.

‘s Middags keken ze samen naar de sloot.
Naar het droge en natte gras.
Het was anders dan vroeger.
Maar het ging goed.

Er was weer plek voor iedereen. Voor Bever, Reiger
en Muis.
En... voor het water.

